



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 244/2021-86

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Jany Laššákovéj v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov **1) ARTRA s. r. o.**, Námestie slobody 846/69, Oslany, IČO 31 594 689, **2) ČECHOVO, s. r. o.**, Námestie slobody 39, Sabinov, IČO 46 186 484, **3) JANOLI, s. r. o.**, Uzovce 26, IČO 36 515 507, **4) JASTA Slovakia, s. r. o.**, Orechová 5, Prešov, IČO 36 491 799, **5) Ing. Jaroslav Marinica – MARINI**, Malinová 13681/20, Prešov, IČO 37 533 924, zastúpených **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o.**, advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná advokát a konateľ spoločnosti **JUDr. Ondrej Urban, MBA**, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 8Sa/20/2019 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci**

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. decembra 2020 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 8Sa/20/2019. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie označených základných práv, prikáže krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov a prizná každému finančné zadost'učinenie po 1 160 eur a náhradu trov konania.

2. Sťažovatelia sa v procesnom postavení žalobcov správnu žalobou doručenu krajskému súdu 28. marca 2019 proti žalovanému – Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky (ďalej aj „PMÚ SR“) domáhajú ochrany pred iným zásahom PMÚ SR ako orgánu verejnej správy, ku ktorému došlo v súvislosti s realizáciou oprávnení vykonaných PMÚ SR v konaní vedenom pod sp. zn. 0009/OKT/2017. Sťažovatelia zároveň žiadali aj o priznanie odkladného účinku žaloby.

3. Sťažovatelia v správnej žalobe namietajú nezákonnosť zásahu PMÚ SR, a tým i nezákonnosť dôkazov, ktoré PMÚ SR získal týmto zásahom od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorými sú verejne neprístupné informácie o IP adresách uchádzačov vo verejných obstarávaníach, z ktorých sa mali prihlasovať do jednotlivých zákaziek v podobe tzv. prevádzkových a lokalizačných údajov, ktoré sa stali zásadným, avšak podľa sťažovateľov nezákonne získaným dôkazom v prebiehajúcom správnom konaní. Prebiehajúce správne konanie vedené PMÚ SR sa týka dohody obmedzujúcej súťaž podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 4 písm. a), c) a f) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov medzi sťažovateľmi a PMB Slovakia. V tomto správnom konaní vydal PMÚ SR 5. decembra 2019 rozhodnutie, v ktorom vyslovil, že konanie sťažovateľov a PMB Slovakia, s. r. o., je zakázanou dohodou obmedzujúcou hospodársku súťaž, uložil im pokuty vo výške od 8 621 eur do 944 517 eur a zakázal im účasť na verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži po dobu troch rokov od právoplatnosti konečného rozhodnutia.

4. Správne konanie vedené pred PMÚ SR je toho času v štádiu pred druhostupňovým rozkladným správny orgánom (Radou PMÚ SR), pričom Rada PMÚ SR je viazaná lehotou pre právoplatné rozhodnutie vo veci samej, ktorá má uplynúť najneskôr 6. júna 2021. Vzhľadom na to, že Rada PMÚ SR sťažovateľov už vyzvala na vyjadrenie, a to 30. októbra 2020, sťažovatelia očakávajú vydanie rozhodnutia začiatkom roku 2021. Sťažovatelia túto skutočnosť oznámili konajúcemu súdu.

5. Rozhodnutie o správnej žalobe o tom, či tento iný zásah PMÚ SR bol alebo nebol nezákonný, je nosnou a kľúčovou otázkou a má podstatný význam pre už uvedené správne konanie vedené pred PMÚ SR a bude rozhodné pre posúdenie, či PMÚ SR môže v konaní nakladať s takto získanými informáciami. Vzhľadom na to považujú sťažovatelia vyriešenie daného sporu za extrémne dôležité.

6. V predmetnej veci možno konštatovať nasledovný časový priebeh konania. Sťažovatelia podali správnu žalobu 28. marca 2019. Túto následne doplnili trikrát, a to podaním zo 17. apríla 2019, 18. júna 2019 a 25. júna 2019. Žaloba bola žalovanému (PMÚ SR) doručená 12. júla 2019, ktorý požiadal 25. júla 2019 o predĺženie lehoty na vyjadrenie (v rámci tejto žiadosti sa žalovaný k žalobe čiastočne vyjadril) a vyjadrenie k nej doručil súdu 22. augusta 2019. Súd 30. októbra 2019 zamietol návrh sťažovateľov na priznanie odkladného účinku správnej žaloby. Krajský súd na obdobie od 12. novembra 2019 do 20. decembra 2019 zapožičal PMÚ SR administratívny spis (keďže PMÚ SR ho potreboval na vlastné správne konanie proti sťažovateľom). Sťažovatelia 27. novembra 2019 podali opakovaný návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby. Krajský súd vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k opakovanému návrhu na priznanie odkladného účinku žaloby 3. marca 2020 a žalovaný sa k nemu vyjadril 1. apríla 2020. Krajský súd o opakovanom návrhu na

priznanie odkladného účinku rozhodol 7. augusta 2020. Následne krajský súd na žiadosť PMÚ SR opätovne zapožičal administratívny spis PMÚ SR, a to na obdobie od 14. októbra 2020 do 15. decembra 2020. Dňa 7. januára 2021 zaslal krajský súd sťažovateľom vyjadrenie žalovaného z 25. júla 2019 doplnené podaním doručeným 22. augusta 2019 s výzvou na vyjadrenie v lehote 30 dní. Sťažovatelia sa k týmto podaniam žalovaného vyjadrili 20. januára 2021. V predmetnom konaní sťažovatelia podali spolu osem podaní súvisiacich s urýchlením rozhodnutia vo veci, a to žiadosti o urgentné vybavenie veci, ako aj sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“). Sťažovatelia poukazujú na to, že ich sťažnosti boli už dvakrát vyhodnotené ako dôvodné.

7. Sťažovatelia podali 29. apríla 2020 na ústavnom súde sťažnosť na prietahy v tomto istom konaní. Ústavný súd o nej rozhodol 7. júla 2020 č. k. II. ÚS 338/2020 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

## II.

### Argumentácia sťažovateľov

8. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti a jej doplneniach rozsiahlo uvádzajú, v čom spočíva naplnenie predpokladov prípustnosti ústavnej sťažnosti a v čom vidia splnenie predpokladov na vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, poukazujúc na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“).

9. Sťažovatelia poukazujú na jednotlivé skutočnosti, ktoré sú rozhodné pre posúdenie prietahov:

10. K právnej a faktickej zložitosti uvádzajú, že vo vzťahu k predmetu konania ide o bežnú agendu rozhodovacej činnosti súdov, pričom od podania správnej žaloby do podania ústavnej sťažnosti uplynulo viac ako 24 mesiacov. Tiež uvádzajú, že ani prípadná zložitosť veci alebo neprimerané množstvo vecí napadnuté konajúcemu súdu ho nezbavujú povinnosti rozhodnúť bez prietahov.

11. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľov uvádzajú, že v konaní sú plne súčinní a prietahy nemožno pripísať ich správaniu. Niekoľkokrát urgovali súd, aby vo veci urýchlene rozhodol, ich sťažnosti na prietahy boli vyhodnotené ako dôvodné.

12. K postupu samotného súdu uvádzajú, že kratšie prietahy nemusia ešte znamenať vyslovenie zbytočných prietahov, avšak podľa sťažovateľov možno bez pochyb konštatovať, že postupom krajského súdu došlo k zbytočným prietahom. Sú toho názoru, že ide o konanie, ktoré si vyžaduje osobitnú rýchlosť, vzhľadom na charakter sporu, predmet sporu a permanentne trvajúci zásah do základných práv a slobôd.

13. Vo vzťahu k významu sporu pre sťažovateľov uvádzajú, že predmetné konanie má pre nich osobitný význam, pretože ak krajský súd rozhodne, že zásah PMÚ SR je nezákonný, PMÚ SR nebude môcť so získanými v žalobe označenými dôkazmi ďalej nakladať. Tieto dôkazy sú aktuálne súčasťou spisového materiálu v správnom konaní vedenom pred PMÚ SR. V tomto konaní sťažovatelia namietajú, že oprávnenia PMÚ SR boli vykladané extenzívne a PMÚ SR nerešpektoval osobitný režim ochrany informácií spadajúcich pod telekomunikačné tajomstvo

podľa § 63 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronickej komunikácii v znení neskorších predpisov.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

14. Pri rozhodovaní o sťažnostiach pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote ústavný súd vychádza z toho, že ich účelom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom k odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (III. ÚS 171/20). Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu: právnu a faktickú zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na význam predmetu sporu pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02).

15. Vo vzťahu k zložitosti veci ústavný súd uvádza, že predmetom konania je ochrana pred zásahom PMÚ SR, v dôsledku ktorého získal PMÚ SR od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky verejne neprístupné informácie o IP adresách uchádzačov vo verejných obstarávaníach v podobe tzv. prevádzkových a lokalizačných údajov, ktoré sú podľa sťažovateľa nezákonným dôkazom v prebiehajúcom správnom konaní. Možno konštatovať, že správna žaloba sťažovateľov netvorí bežnú a rutinnú agendu správnych súdov. Aj z tohto dôvodu, ale aj z dôvodu, že predmetom posúdenia je pomerne veľké množstvo skutočností a dôkazov, možno konštatovať, že ide o vec pomerne zložitú. Aj zo strany samotných sťažovateľov došlo dvakrát k doplneniu správnej žaloby. Súd sa musel priebežne vysporiadať s dvomi návrhmi sťažovateľov na priznanie odkladného účinku správnej žaloby, a teda jeho rozhodovacia činnosť bola rozšírená aj o ďalšie súvisiace návrhy sťažovateľov. Navyše, v predmetnom spore nešlo o taký spor, ktorý sa z pohľadu judikatúry EŠLP alebo ústavného súdu považuje za spor, ktorý si v ohľade času primeraného na prejednanie vyžaduje osobitnú starostlivosť, napr. občiansky stav a spôsobilosť osôb (Bock proti Nemecku, rozsudok z 29. 3. 1989, Laino proti Taliansku, rozsudok z 18. 2. 1999], zverenie dieťaťa do starostlivosti (Hokkanen proti Fínsku, rozsudok z 23. 9. 1994, Niederböster proti Nemecku, rozsudok z 27. 2. 2003, III. ÚS 351/2014, III. ÚS 181/2011), pracovnoprávne spory (Vocaturu proti Taliansku, rozsudok z 24. 5. 1991, I. ÚS 345/2014) a pod.

16. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľov ústavný súd nezistil, že by sa sťažovatelia pričínili o vzniknuté prieťahy. Naopak, na prieťahy aj na úrovni konajúceho súdu upozorňovali a v priebehu konania reagovali veľmi efektívne.

17. Vo vzťahu k postupu súdu treba uviesť, že od podania žaloby 28. marca 2019 krajský súd pomerne plynule konal. Po vyjadrení žalovaného zamietol 30. októbra 2019 návrh sťažovateľov na priznanie odkladného účinku správnej žaloby. Druhý návrh na priznanie odkladného účinku zamietol 7. augusta 2020, ktorému tiež predchádzalo zabezpečenie vyjadrenia žalovaného. Určité spomalenie konania súdu mohlo spôsobiť zapožičanie administratívneho spisu PMÚ SR, keďže išlo o administratívny spis v prebiehajúcom správnom konaní. Keďže je potrebné zabezpečiť aj plynulosť správneho konania, nemožno zapožičanie spisu PMÚ SR pripísať na ťarchu krajského súdu. Krajský súd doručil vyjadrenie žalovaného k žalobe až 7. januára 2021, avšak tomuto postupu

nepredchádzala pasivita súdu v predmetnom konaní, pretože práve tomu predchádzalo obdobie zapožičania administratívneho spisu (od 14. októbra 2020 do 15. decembra 2020). Je pravda, že sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. boli dvakrát vyhodnotené ako dôvodné, to však neznamená, že prietahy v konaní majú zároveň nevyhnutne aj ústavnoprávny rozmer.

18. Z uvedeného časového rámca vyplýva, že súd v prebiehajúcim súdnom konaní konal a v konaní sa nevyskytlo žiadne zjavné alebo opakované obdobie nekonania. Je pravda, že súd mohol vo veci konať efektívnejšie, aj vzhľadom na predmet žaloby a opakované žiadosti sťažovateľov o urýchlené rozhodnutie vo veci. Sťažovatelia sa však proti použitiu podľa nich nezákonne získaných dôkazov môžu brániť ďalšími právnymi krokmi smerujúcim proti konečnému rozhodnutiu PMÚ SR v prebiehajúcim konaní.

19. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). Tiež je potrebné uviesť, že skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaobera (pozri aj III. ÚS 106/2018). V tomto kontexte treba poukázať aj na judikatúru ústavného súdu v tom smere, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, IV. ÚS 513/2020). Ak aj sťažovatelia v ústavnej sťažnosti poukázali na rozhodnutia ústavného súdu a tvrdili, že akceptovateľná nečinnosť môže trvať maximálne tri mesiace, tento záver z nimi uvádzaných rozhodnutí nevyplýva.

20. Čo sa týka významu veci pre sťažovateľov, možno prisvedčiť sťažovateľom, že môže ísť o vec s určitým významom pre ich ďalšie právne konanie a posúdenie ich veci v konaní pred PMÚ SR. Preto posúdenie tejto skutočnosti bolo jedným z kritérií, ktorému ústavný súd venoval pozornosť. Napokon však uzavrel, že vzhľadom na pomerne plynulú činnosť krajského súdu a na ďalšie právne možnosti ochrany sťažovateľov proti postupu PMÚ SR nejde o prietahy s ústavnoprávnymi rozmermi.

21. Ústavný súd teda posúdil postup krajského súdu v celej jeho šírke a zaoberal sa jednotlivými zložkami práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Vec sama je pomerne skutkovo a právne zložitá, nie je však jednou z vecí, ktoré si vyžadujú aj podľa judikatúry ESLP osobitnú starostlivosť. Správanie sťažovateľov ústavný súd nevyhodnotil ako také, ktoré prispelo k predĺženiu konania. Vo vzťahu k významu veci pre sťažovateľov ústavný súd uzavrel, že sťažovatelia majú právne prostriedky, prostredníctvom ktorých by mohli prípadné negatívne rozhodnutie, resp. negatívny zásah zvrátiť.

22. V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02,

III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04). Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 6. mája 2021**

**Peter Molnár**  
**predseda senátu**